

LBRIS

Tess Gerritsen

Oaspeți de vară

Titlul original: *The Summer Guests*

We know
books

Copyright © 2025 by Tess Gerritsen,

All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GERRITSEN, TESS

Oaspeți de vară / Tess Gerritsen ; trad. din lb. engleză de Cosmin

Murărescu. - București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-91-8

I. Murărescu, Cosmin (trad.)

821.111

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU

Tehnoredactor: GINA ROGOJINOIU

Bun de tipar: august 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tess Gerritsen

Oaspeți de vară

traducere din limba engleză

de Cosmin Murărescu

CRIME SCENE PRESS
2025

Capitolul 1

Purity, Maine, 1972

În ultima zi a vieții sale, Randy Pelletier, polițist din Purity, a comandat o ceașcă de cafea și o briosoă cu afine la Cafeneaua Marigold.

Asta comanda întotdeauna după ce ieșea din tura de noapte. Era răsplata lui pentru orele de singurătate petrecute în mașină ca să se asigure că pe străzile și drumurile lăturalnice ale orașului său nu circulă șoferi beți, turiști vitezomani și, ocazional, ratoni turbați. S-a așezat la obișnuita masă din colț, lângă fereastră, unde se putea bucura de căldura soarelui de dimineață în timp ce supraveghea activitatea de pe Main Street. Un polițist bun nu înceta niciodată să fie vigilent, nici chiar în afara serviciului. La fel de important era ca oamenii care treceau pe lângă cafea să-l vadă la fereastră cum supraveghează lucrurile. Vizibilitatea era importantă pentru comunitate, iar dacă apărea vreo problemă, orașul știa exact unde să-și găsească polițistul local: chiar în locul acela, la masa de lângă fereastra din Marigold.

– Mai pun? a întrebat chelnerița, ținând ibricul de cafea deasupra ceștii lui.

– Sigur, Carla.

– Cum a fost aseară? s-a interesat ea, turnând obișnuita licoare neagră și bogată.

– Destul de liniștit.

Ea a râs.

– Și ne place așa!

– Sigur că da.

– Ce-ar fi să-ți mai aduc o brișă? Tocmai am scos din cuptor unele proaspete.

Poate că talia lui nu ar fi apreciat, dar stomacul lui cu siguranță s-ar fi bucurat, așa că nu a refuzat-o. Cine putea s-o refuze pe Carla, cea care aprovizionă orașul cu bârfe și produse de patiserie? În timp ce ea se întorcea la bucătărie, el și-a desfăcut cel mai recent număr din *Purity Weekly* și a aruncat o privire peste titlurile de pe prima pagină: „Rezervările pentru vară ating un nivel record...”, „Urs negru văzut pe Oak Street...”, „Două persoane au ajuns la spital în urma unui accident de mașină”. A întors pagina și s-a uitat la dosarul poliției locale, la pagina trei. Nu că ar fi avut nevoie să le citească – deja știa detalii despre aproape toate amenizările de circulație și apelurile la 911 din ultima săptămână.

Cory, James, Boston, MA: depășirea vitezei legale

Simpson, Richard, Purity, ME: talon expirat

Allen, Jonathan, Augusta, ME: prins în public în stare de ebrietate

Wiedemann, Scott, Albany, NY: urinare în public

Una peste alta, o săptămână tipică de iulie, când jumătate dintre oamenii din oraș erau turiști veniți de departe, aici în vacanță, dezinhibați și deseori beți. În fiecare vară îi invadau, venind din Massachusetts, din New York și nu numai, dădeau năvală în Maine ca să scape de căldura și mirosul urât din orașele lor. Mișunea lui Randy era să-i împiedice să se rănească pe ei înșiși sau pe alții și apoi să le facă semn să se întoarcă acasă – cu portofelele ceva mai ușoare, spera comunitatea.

Soneria de la ușă a clinchetit. Randy a ridicat privirea și a văzut două persoane din afara orașului intrând în Marigold. Știa că cei doi bărbați nu erau localnici pentru că amândoi purtau jachete negre de piele când afară erau aproape douăzeci de grade. S-au

oprit în dreptul ușii și au scanat cafeneaua ca și cum ar fi cercetat încăperea. L-au zărit pe Randy și au înghețat pentru o clipă.

Asta-i situația, domnilor. Forțele de ordine sunt cu ochii pe voi.

– O masă pentru voi, băieți? a întrebat Carla.

Puteai să ai și optzeci de ani și Carla nu numai că ți-ar fi spus tot „băiete”, dar nu ar fi ezitat nici să-ți dea câteva la fund dacă nu te purtai cum trebuie.

– Aăă, da, a spus în cele din urmă unul dintre bărbați.

Randy a privit cum Carla îi conduce câteva mese mai încolo, suficient de aproape pentru ca el să poată rămâne cu ochii pe ei. Amândoi au luat meniurile de plastic și au studiat ofertele de mic-dejun un pic prea atent, ca și cum ar fi încercat să evite privirea lui Randy – un alt amănunt care îl făcea să creadă că cei doi trebuiau urmăriți mai îndeaproape. Era mai obișnuit să aibă de-a face cu adolescenți scandalagii și șoferi beți, dar știa că necazurile mari își găseau uneori drumul chiar și în orașele mici și îi plăcea să creadă că era pregătit să le facă față. Își putea imagina chiar și titlul din *Purity Weekly* – ba nu, mai bine din *Boston Globe*:

Un polițist din Maine a prins de unul singur doi infractori căutați

Nu știa dacă erau înarmați, dar nu strică să fii pregătit, așa că s-a aplecat și și-a desfăcut în liniște tocul. Cei doi studiau meniul, care avea doar o pagină și nu oferea nimic mai exotic decât friganele și ouă prăjite. Era încă un indiciu cum că nu era în regulă ceva cu ei.

Dintr-odată, bărbatul mai scund a aruncat o privire peste meniul său către Randy. A fost doar o mișcare a ochilor, dar în clipa aceea au făcut contact vizual. L-au susținut. Cu vederea periferică, Randy a văzut-o pe Carla întorcându-se spre masa lor, cu

cafetiera în mână. A auzit zgomotul unui motor pe Main Street.

Era atât de concentrat asupra celor doi încât nu a văzut dubița albă trecând pe lângă fereastră.

A auzit scârțâitul cauciucurilor, bubuitura dezgustătoare a metalului care se izbește de metal și s-a întors spre fereastră. A văzut cioburi de sticlă împrăștiate pe stradă și... Doamne sfinte, ăla era un *cadavru*?

– O, Doamne! a strigat Carla, încă ținând cafetiera în timp ce privea pe fereastră.

Randy s-a ridicat grăbit în picioare și a fugit afară din Marigold. Primul cadavru zăcea la doar câțiva metri distanță, într-o baltă de sânge care se tot lățea. Era un bărbat care avea coloana vertebrală răsucită atât de grotesc încât arăta de parcă ar fi fost demontat și reconstruit greșit, cu picioarele îndreptate spre spate. Peste drum se afla un alt cadavru, o femeie, cu bluza roz desfăcută și având un sân expus indecent. Randy și-a abătut atenția de la cadavre și s-a uitat în josul străzii, spre locul din care se auzea un claxon. Un al treilea cadavru zăcea pe șosea – o altă femeie, aceasta având cutia toracică strivită aproape pe loc. În jurul ei erau împrăștiate portocalele și merele care-i căzuseră din plasa de cumpărături.

La capătul străzii se afla o dubiță albă care avea botul înfipt în aripa unui sedan albastru parcat.

Lumea din jurul lui parcă încremenise. A trecut pe lângă pietoni îngroziți care își țineau mâinile la gură, pe lângă cei doi bărbați în jachete de piele, care îl urmăriseră afară din cafenea și acum stăteau cu gura căscată de groază. În imaginea înghețată a carnagiului, printre geamurile sparte și pavajul stropit cu sânge, doar Randy părea să fie în mișcare. Pe măsură ce se apropia de vehiculele zdrobite, a văzut numele firmei **TARKIN FINE CARPENTRY** imprimat pe dubița albă. Cunoștea vehiculul. Îl cunoștea pe șofer. Din motor se înălța un fum negru, prevestitor terifiant al unui alt dezastru.

Prin geamul șoferului l-a văzut pe Sam Tarkin aplecat în față, cu capul pe volan. Randy a deschis portiera. Nu vedea sânge, nici răni evidente, dar Sam gemea, tremura.

Polițistul s-a întins peste poala lui Sam și a desfăcut centura de siguranță.

– Trebuie să ieși de-aici! a strigat Randy. Sam? Sam!

Deodată, Sam a ridicat brusc capul, iar Randy s-a holbat la un bărbat care *semăna* cu Sam Tarkin, avea părul negru al lui Sam, trăsăturile ascuțite ale lui Sam, dar ochii... ce era în neregulă cu ochii lui? Pupilele erau dilatate, deveniseră niște abisuri negre, fără fund, ca ochii unui extraterestru. Nu, creatura aceea transpirată și tremurândă semăna cu altcineva. Cu *altceva*.

Randy s-a uitat la fumul negru. Trebuia să-l scoată de acolo pe bărbat. L-a apucat pe Sam de braț și l-a tras.

– Pleacă! a strigat Sam. Pleacă de lângă mine!

S-a repezit spre Randy, iar unghiile i-au zgâriat carnea.

Cu fața pulsându-i de durere, Randy s-a smucit și a simțit sângele curgându-i pe obraz. *Ce naiba, omule?* Înfuriat acum, l-a scos pe Sam din dubiță și amândoi s-au prăbușit pe trotuar. Chiar și așa, Sam a continuat să se lupte cu el, zbatându-se. Încercând cu disperare să-l imobilizeze, Randy l-a apucat pe Sam de gât cu ambele mâini și a strâns. A strâns atât de tare încât lui Sam i-au ieșit ochii din orbite și fața i s-a întunecat într-o nuanță îngrozitoare de violet.

– Oprește-te! a strigat Randy. Nu te mai lupta cu mine!

Nu l-a simțit pe Sam întinzând mâna după toc – tocul pe care îl desfăcuse deja. Dintr-odată, s-a pomenit cu țeava propriei sale arme holbându-se la el.

– Nu, a spus el. Sam, nu.

Însă cel care îl privea nu era Sam Tarkin.

Și nu Sam Tarkin a fost cel care a apăsât pe trăgaci.

Capitolul 2

MAGGIE

În prezent

Era o seară perfectă de vară: Maggie și prietenii ei se adunaseră în jurul mesei de picnic, sorbind martini și urmărind păsările. Priveau prin binoclu cum rândunelele plonjau și se roteau ca niște confetti albastre pe deasupra câmpului proaspăt cosit. Toată lumea era relaxată, râdea și nimeni nu purta armă.

Cu toate că Maggie nu era *pe deplin* sigură de acest ultim amănunt. Doar presupunea că nimeni nu simțise nevoia să-și ia o armă de foc în seara asta și, serios, la ce ar fi folosit? Cu toții erau perfect capabili să dezlănțuie haosul cu doar un ciob de sticlă, iar în clipa aceea fiecare dintre ei ținea în mână un pahar de martini ușor de spart în timp ce discutau despre titlul ales luna aceea pentru grupul lor de lectură: *The Genius of Birds*. Cartea fusese aleasă de Maggie, așa că era rândul ei să găzduiască întâlnirea Clubului Martini, numele pe care îl adoptaseră pentru întâlnirile lor pline de băutură. Nu era greu să fie gazdă, pentru că mâncarea era întotdeauna la pachet, iar principala responsabilitate a lui Maggie – de fapt, cea mai importantă responsabilitate a acelor seri – era să aibă la îndemână îndeajuns de multe băuturi. Pentru grupul lor, „îndeajuns de multe” însemna trei sticle diferite de vodcă, două

de gin, vermut, vin roșu și alb și, pentru după cină, o selecție de whisky single-malt.

Vremea din ziua aceea era splendidă, caldă, așa că luaseră ginul și vodca, vermutul și găleata cu gheață afară, la masa de picnic a lui Maggie, ca să se bucure de priveliștea asupra câmpurilor ei întinse. Cu trei ani înainte, când Maggie venise pentru prima dată în Purity, priveliștea aceea fusese cea care o convinsese să cumpere Ferma Blackberry și să se așeze, în sfârșit, undeva. În locul acela își găsisese un pic de liniște. În timpul verii, strângea ouă proaspete de la găini și le vindea la piața locală a fermierilor. În timpul iernii, curăța zăpada, îngrijea puii nou-născuți și răsfoia cataloagele de semințe pentru grădina ei de legume.

Dar, indiferent de anotimp, serile acelea alături de cei patru prieteni ai ei continuau. Îi cunoștea de zeci de ani, cu mult înainte să se mute cu toții în Purity, în statul Maine, unde acum se amestecau în liniște printre alți pensionari, un loc în care lumea punea doar puține întrebări despre carierele lor anterioare și îi lăsa cu secretele lor – secrete pe care se simțeau liberi să le împărtășească doar între ei.

În seara aceea, Ingrid Slocum preluase rolul de barman și era deja la lucru, preparând un al doilea lot de martini, agitând energic cuburi de gheață în shakerul din oțel inoxidabil. Zgomotul vesel i-a adus aminte lui Maggie de zilele petrecute la Camp Peary, cunoscută și sub numele de „Ferma”, unde patru dintre ei – ea, Declan, Ben și Ingrid – se cunoscuseră pentru prima dată ca agenți stagiari. Uitându-se la fețele lor, Maggie încă îi mai putea vedea așa cum arătasera în tinerețe: Ben Diamond, musculos, cu un gât de taur și o privire care te putea face să încremenești, Ingrid Slocum, cu ochi de vultur, întotdeauna cea mai rapidă în a-și găsi calea de ieșire din orice cameră încuiată, și Declan Rose, elegantul fiu de diplomat care putea fermeca un străin numai cu zâmbetul. Patru decenii mai târziu, părul lor era mai cărunt – sau,

în cazul lui Ben, ras de tot – și, odată cu trecerea timpului, apăruseră și ridurile inevitabile, articulațiile rigide și nu puține kilograme în plus. Dar veteranii Fermei erau în continuare cei patru muschetari, neînfricați de trecerea anilor și gata să răspundă la orice provocare.

Și de un martini bine făcut.

– Mare păcat că sunt pe cale de dispariție, a spus Declan în timp ce păsările zburau pe deasupra lor. E posibil să nu mai existe următoarea generație de rândunici în Maine.

I-a înmănat binoclul lui Ben.

– Uite, astea sunt mai bune decât ale tale. Aruncă o privire.

Ben, care în mod clar nu era un mare fan al păsărilor, a privit rândunelele fără tragere de inimă. Cu capul ras și încruntătura ușor amenințătoare, nici el nu prea arăta ca un observator de păsări.

– Unde ai citit că mor rândunicile?

– A scris în *Purity Weekly* de luna trecută la rubrica despre observarea păsărilor.

– Chiar ai citit articolul ăla?

– Să te uiți la păsări e o acoperire excelentă pentru supraveghere. Dacă ești prins și ai nevoie să scapi printr-o fentă, e bine să cunoști aspectele de bază ale subiectului.

– Mai vrea cineva un rând? a întrebat Ingrid. Lloyd aduce o tavă cu aperitive. Sunt cam sărate, o să aveți nevoie să vă udați plîsul.

Ben a ridicat mâna.

– Hendrick's, te rog, fără vermut. După toată discuția asta despre păsări, plîsul meu a secat deja.

– Vin gustările! a anunțat vesel Lloyd, soțul lui Ingrid.

Bărbatul a ieșit din casă cu unul dintre extravagantele aperitive pentru care era atât de celebru: frigărui de feta și inimi de anghinare, ciuperci marinate și felii subțiri de salam.

– Doar să nu vă umpleți cu astea, i-a avertizat el. Rulada se încălzește la cuptor și chiar merită pofta voastră de mâncare.

Ben s-a uitat la Ingrid în timp ce aceasta îi înmâna un martini proaspăt agitat.

– Cum de nu oi avea trei sute de kilograme când îl ai lângă tine pe bărbatul ăsta care îți gătește asemenea minuni?

– Disciplină pură, a răspuns Ingrid și s-a așezat într-un scaun cu propria băutură.

– Așadar, suntem cu toții pregătiți să discutăm cartea aleasă luna asta? a întrebat Declan.

Ben a mormăit:

– Dacă trebuie neapărat...

– Nu de alta, dar mi s-a părut o carte absolut genială.

Declan și-a fluturat noul binoclu Zeiss.

– M-a inspirat să trec la aceste frumuseți.

– Cartea a fost mult mai bună decât thrillerul ăla de spionaj caraghios pe care l-am citit luna trecută, a adăugat Lloyd, așezându-și corpul generos pe scaunul de lângă cel al lui Ingrid. Romanșierilor nu le iese niciodată.

– Care a fost capitolul preferat al fiecăruia? a întrebat Declan.

– Capitolul despre vrăbii, a spus Maggie. Îmi place cum majoritatea oamenilor le ignoră pentru că par atât de banale, atât de obișnuite. Cu toate astea, vrăbiile au reușit în mod inteligent să se infiltreze pe aproape tot globul.

Ben a pufnit.

– Vorbești despre păsări sau despre noi?

– Ei bine, există paralele, nu crezi? a intervenit Ingrid. Vrăbiile sunt agenții secreți ai lumii păsărilor: discrete, inevitabile, se strecoară peste tot, dar nu atrag atenția.

– Stai așa, a spus Ben. Să fie asta o premieră? Chiar am citit cu toții cartea?

S-au uitat unul la celălalt.

– Ar trebui să fie un grup de lectură, a replicat Ingrid. Chiar dacă am venit pentru martini.

– Și pentru cină, a adăugat Lloyd. Care, apropo, ar trebui să fie gata acum.

Dar nimeni nu s-a mișcat. Cu toții stăteau prea comod în scaunele lor, sorbindu-și băuturile și admirând priveliștea. În depărtare, clopoștii sunau în timp ce Callie, vecina de paisprezece ani a lui Maggie, o fetiță în salopetă albastră, își conducea caprele și vaca Jersey pe câmp, înapoi la grajdul lor. Callie le-a făcut cu mâna, ei i-au răspuns la salut. Greierii ciripeau, iar rândunelele își continuau spectacolul acrobatic, ridicându-se în înaltul cerului și apoi coborând în picaj.

Ingrid a suspinat.

– Poate viața să fie mai bună de atât?

Nu, nu poate, și-a zis Maggie în sinea ei. Åsta era unul dintre acele rare momente perfecte, însoțit de senzația de furnicături pe care i-o lăsa vodca pe limbă și de mirosul de fân proaspăt cossit purtat de briză. Și mai era dragul de Declan, așezat lângă ea, zâmbind. La șaiszeci și opt de ani, părul cândva negru îi era acum pe jumătate argintiu, dar trecerea timpului nu făcuse decât să-i adâncească frumusețea irlandeză, ceva ce ea ajunsese să aprecieze acum, în toamna vieții lor.

Își petrecuse cariera la marginea crizelor, neștiind niciodată când totul s-ar putea prăbuși, așa că își dădea seama cât de efemere puteau fi momente ca acela, când toată lumea era sănătoasă și în siguranță și nu se întrezărea nicio calamitate. Dar dezastrul putea lovi oricând, pe oricare dintre ei: un accident de mașină, un atac de cord, o pată suspectă pe o radiografie. Chiar și în această seară perfectă, înconjurată de prieteni și cu amurgul așternându-se ușor peste câmpurile ei, era conștientă că necazurile se apropiau.

Doar că nu știa când aveau să lovească.

Capitolul 3

SUSAN

Au condus spre nord, spre Maine, cu George Conover în portbagaj.

Lui Susan i se părea mai mult decât lipsit de respect ca rămășițele incinerate ale răposatului ei socru să fie așezate lângă valizele lor, dar nimeni altcineva din familie nu se opusese, așa că de ce ar fi fost ea deranjată? Abia îl cunoștea, îl întâlnise cu doar trei ani înainte, când Ethan le prezentase pentru prima dată părinților lui pe Susan și pe fiica ei, Zoe. George fusese politician, dar și rece și distant, un bostonian cu blazer și mocasini care părea să-și rezerve opiniile despre cele două nou-venite în familia lui până când acestea se dovedeau demne de numele Conover. Când el a murit în urma unui atac cerebral, cu trei luni înainte, Susan nu a simțit o durere deosebită. În urnă ar fi putut la fel de bine să fie oasele și cenușa unui străin, atât de puțin îl cunoscuse pe omul acela. Totuși, i se părea nepotrivit să-l trateze ca pe restul bagajelor.

Un sentiment pe care văduva lui George nu părea să-l împărtășească. Când s-au oprit în Brookline ca să o ia pe mama lui Ethan, chiar Elizabeth a fost cea care pusese rămășițele răposatului ei soț în valiză, și tot ea trântise portbagajul. Când Elizabeth stabilea că o problemă era rezolvată, nu mai aveai ce discuta.

Susan s-a uitat peste umăr la Zoe și Elizabeth, care stăteau pe